

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 537

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 18 iulie 2016

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
121. — Lege privind aprobarea încetării valabilității, prin denunțare, a Convenției din 5 iulie 1890, semnată la Bruxelles, privind înființarea unei Uniuni Internaționale pentru publicarea tarifelor vamale, precum și a Protocolului de la Bruxelles din 16 decembrie 1949, prin care se modifică Convenția privind înființarea Uniunii Internaționale pentru publicarea tarifelor vamale din 5 iulie 1890	2	Decizia nr. 354 din 24 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 alin. (2) și ale art. 101 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali	7–11
638. — Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea încetării valabilității, prin denunțare, a Convenției din 5 iulie 1890, semnată la Bruxelles, privind înființarea unei Uniuni Internaționale pentru publicarea tarifelor vamale, precum și a Protocolului de la Bruxelles din 16 decembrie 1949, prin care se modifică Convenția privind înființarea Uniunii Internaționale pentru publicarea tarifelor vamale din 5 iulie 1890	2	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		797. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului de importanță comunitară ROSCI0101 Larion și al ariei naturale protejate de interes național 2.222 Crovul de la Larion	12
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 291 din 11 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 122 din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali	3–5	ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
Decizia nr. 311 din 17 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 319 alin. 2 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865	5–7	1.357. — Decizie privind sancționarea cu amendă și interzicerea dreptului de a ocupa funcții care necesită aprobarea Autorității de Supraveghere Financiară a domnului Vezzi Adriano — persoană semnificativă/președinte al Consiliului de supraveghere la Societatea „Forte Asigurări Reasigurări” — S.A.	13
		ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV	
		Decizia nr. 3.593 din 13 noiembrie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție (Secția de contencios administrativ și fiscal)	14–16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind aprobarea încetării valabilității, prin denunțare, a Convenției din 5 iulie 1890, semnată la Bruxelles, privind înființarea unei Uniuni Internaționale pentru publicarea tarifelor vamale, precum și a Protocolului de la Bruxelles din 16 decembrie 1949, prin care se modifică Convenția privind înființarea Uniunii Internaționale pentru publicarea tarifelor vamale din 5 iulie 1890

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se aprobă încetarea valabilității, prin denunțare, a Convenției din 5 iulie 1890, semnată la Bruxelles, privind înființarea unei Uniuni Internaționale pentru publicarea tarifelor vamale, ratificată prin Legea nr. 1.862/1892, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 56 din 12 iunie 1892.

Art. 2. — Se aprobă încetarea valabilității, prin denunțare, a Protocolului de la Bruxelles din 16 decembrie 1949, prin care se modifică Convenția privind înființarea Uniunii Internaționale pentru publicarea tarifelor vamale din 5 iulie 1890, la care

România a aderat în baza Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române nr. 562/1956, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 28 din 5 noiembrie 1956.

Art. 3. — Ministerul Afacerilor Externe va face cunoscută, prin publicare în Monitorul Oficial al României, Partea I, în conformitate cu art. 34 alin. (5) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele, data la care instrumentele juridice internaționale prevăzute la art. 1 și 2 își încetează valabilitatea.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IOAN CHELARU

București, 1 iulie 2016.
Nr. 121.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind aprobarea încetării valabilității, prin denunțare, a Convenției din 5 iulie 1890, semnată la Bruxelles, privind înființarea unei Uniuni Internaționale pentru publicarea tarifelor vamale, precum și a Protocolului de la Bruxelles din 16 decembrie 1949, prin care se modifică Convenția privind înființarea Uniunii Internaționale pentru publicarea tarifelor vamale din 5 iulie 1890

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea încetării valabilității, prin denunțare, a Convenției din 5 iulie 1890, semnată la Bruxelles, privind înființarea unei Uniuni Internaționale pentru publicarea tarifelor vamale, precum și a

Protocolului de la Bruxelles din 16 decembrie 1949, prin care se modifică Convenția privind înființarea Uniunii Internaționale pentru publicarea tarifelor vamale din 5 iulie 1890, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 30 iunie 2016.
Nr. 638.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 291

din 11 mai 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 122 din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 122 din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Filiala Sectorului 5 București a Partidului Mișcarea Populară prin președintele Diculescu Lucia Alexandra și Nițu Florinel Valentin, în Dosarul nr. 1/CA/2016 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă, și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 684 D/2016.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Doru Costea. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, arătând că prin textul de lege criticat este suprimat accesul la toate căile extraordinare de atac. Arată că suprimarea de către art. 122 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 a căii de atac extraordinare a revizuirii goleşte de conținut controlul constituțional, beneficiu unei excepții admise neputând fi fructificat. Astfel, excepția de neconstituționalitate nu ar mai avea utilitate dacă o eventuală admitere nu ar putea fi valorificată de către cel care a invocat excepția, întrucât ea s-ar putea realiza procedural doar pe calea revizuirii. Solicită admiterea excepției și constatarea neconstituționalității textului criticat în măsura în care suprimă căile de atac extraordinare, de retractare.

4. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate. Arată că procedura specială în materie electorală a fost determinată de celeritatea specifică acestei materii.

5. În replică, reprezentantul autorului excepției precizează că este vorba de căi de retractare; căile normale de atac ar fi excesive, e adevărat, iar nu și căile de retractare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Decizia civilă nr. 1 Dec CA din 4 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1/CA/2016, **Tribunalul București — Secția a III-a**

civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 122 din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali. Excepția a fost ridicată de Filiala Sectorului 5 București a Partidului Mișcarea Populară prin președintele Diculescu Lucia Alexandra și Nițu Florinel Valentin, într-o cauză având ca obiect contestație în anulare împotriva Deciziei 10AP din 29 aprilie 2016 pronunțată în materie electorală de Tribunalul București — Secția a IV-a civilă. În cauză s-a invocat excepția inadmisibilității contestației în anulare, situație în care contestatorul a ridicat excepția de neconstituționalitate a art. 122 din Legea nr. 115/2015.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate, astfel cum este reținută în actul de sesizare, s-a arătat că „aceste dispoziții contravin art. 37 din Constituția României, acest text de lege încalcând accesul liber la justiție, acela de exercitare a unei căi de atac”.

8. **Tribunalul București — Secția a III-a civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Suprimarea căilor de atac împotriva hotărârilor definitive pronunțate de instanțele judecătorești, la care se referă art. 122 din Legea nr. 115/2015, este în concordanță cu caracterul de celeritate și natura specială a procedurii reglementate de această lege, iar, pe de altă parte, nu contravine reglementării constituționale privind dreptul de a candida, respectiv dreptul de a fi ales, de care de altfel s-a și uzat, fiind parcurse căile de atac prevăzute de lege.

9. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** a transmis, cu Adresa nr. 8.873 din 10 mai 2016, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.017 din 10 mai 2016, punctul său de vedere prin care apreciază că textul de lege criticat este constituțional. Referindu-se la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 102 din 28 februarie 2013, arată că legiuitorul a stabilit o procedură specială de soluționare a întâmpinărilor, contestațiilor și a oricăror altor cereri prevăzute de lege în această materie, obiectul reglementării, valorificarea drepturilor electorale, impunând adoptarea unei proceduri de judecată prin care să fie soluționate cu celeritate toate cererile adresate instanței. Este firească opțiunea legiuitorului de a limita exercitarea căilor de atac doar la cele ordinare, finalitatea fiind aceea de a evita situația unei prelungiri a procesului ca urmare a contestării hotărârilor definitive și irevocabile prin intermediul căilor extraordinare de atac. În acest sens, Curtea a statuat în mod

constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită de Constituție, a unui drept, subiectiv sau procesual, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite. Tot astfel, posibilitatea soluționării cererii chiar și fără citarea părților are în vedere tot respectarea principiului soluționării cu celeritate a contestațiilor în materie electorală, însă aceasta nu constituie o problemă de neconstituționalitate, ci de aplicare a legii la cazurile concrete, aspect care este de competența exclusivă a instanțelor de judecată.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, susținerile autorului excepției, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 122 din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din data de 20 mai 2015, având următorul cuprins: „(1) *Judecarea de către instanță a întâmpinărilor, contestațiilor și a oricăror altor cereri prevăzute de prezenta lege se face potrivit regulilor stabilite de lege pentru ordonanța președințială, cu participarea obligatorie a procurorului.*

(2) *Împotriva hotărârilor definitive, pronunțate de instanțele judecătorești potrivit prezentei legi, nu există cale de atac.*”

14. În susținerea excepției se invocă prevederile constituționale ale art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 37 — *Dreptul de a fi ales*.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta nu a fost motivată în conformitate cu prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

16. Astfel, la dosarul cauzei, constituit pe baza actelor transmise de Tribunalul București — Secția a III-a civilă, este atașată contestația în anulare formulată de Filiala Sectorului 5 București a Partidului Mișcarea Populară prin președinte Diculescu Lucia Alexandra și Nițu Florinel Valentin, în cadrul căreia contestatorul a invocat și motivat excepția de neconstituționalitate a art. 49, 50, 51 și 52 din Legea nr. 115/2015. Cu privirea la aceasta, Tribunalul București — Secția a III-a civilă a reținut că textele criticate „nu au legătură cu soluționarea căii de atac de față”, și anume cu contestația în anulare formulată, astfel că a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale.

17. Instanța a sesizat însă Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 122 din Legea nr. 115/2015, ridicată de contestator la termenul de judecată. Nici actul de sesizare și nici documentele transmise de instanță nu cuprind motivarea excepției de neconstituționalitate, ci doar indicarea normelor constituționale pretins încălcate.

18. Or, prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 impun obligativitatea motivării sesizărilor adresate instanței de contencios constituțional. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale în care s-a statuat asupra acestei cerințe, excepția de neconstituționalitate are o anumită structură, fiind, în mod esențial, constituită din trei elemente: textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat și motivarea de către autorul excepției a pretensei contrarietăți existente între cele două texte (a se vedea Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012). În cauza de față, excepția nu cuprinde motivarea pretensei contrarietăți între textul criticat și normele constituționale invocate. În situații similare, Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, precizând că simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Curtea a arătat că, dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, s-ar substitui autorului acesteia în ce privește formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil, însă, în condițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 (a se vedea, în acest sens, de exemplu, Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011). Totodată, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, precitată, Curtea a observat că, dacă excepția de neconstituționalitate nu cuprinde motivarea ca element al său, iar din textul constituțional invocat nu se poate desluși în mod rezonabil vreo critică de neconstituționalitate, Curtea va respinge excepția ca inadmisibilă, fiind contrară art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, ipoteză ce corespunde situației din prezenta cauză. Or, în cauză, se susține încălcarea unui text din Constituție (art. 37) cu argumentul încălcării accesului liber la justiție (adică a altui text din Constituție, respectiv a art. 21), fără a se desluși motivele pentru care autorul excepției apreciază astfel.

19. Curtea constată că în data de 6 mai 2016, respectiv după înregistrarea cauzei la Curtea Constituțională, autorul excepției a depus direct la dosarul Curții Constituționale, cu Adresa înregistrată cu nr. 3.844, „excepția de neconstituționalitate a articolului art. 122 alin. (2) din Legea nr. 115/2015”, iar în 10 mai 2016, cu Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.984, a depus o „sinteză a motivelor ce vizează excepția de neconstituționalitate a articolului art. 122 alin. (2) din Legea nr. 115/2015”. Din examinarea acestora se constată că autorul restrânge obiectul excepției de neconstituționalitate la alin. (2) al art. 122 din Legea nr. 115/2015, susține că textul criticat încalcă prevederile art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (1)—(3) și art. 37 alin. (1) din Constituție și precizează că „prezenta excepție vizează doar măsura în care textul art. 122 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 suprimă cele două căi de retractare prevăzute de Codul de procedură civilă sub art. 503 și art. 509 din Codul de procedură civilă”, argumentând că „suprimarea de către art. 122 alin. (2) a căii extraordinare de atac a revizuirii golește de conținut controlul constituțional”.

20. Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra excepției de neconstituționalitate astfel ridicată și motivată. Aceasta întrucât cadrul procesual specific excepției de neconstituționalitate este cel fixat în încheierea de sesizare a instanței de judecată în fața căreia a fost ridicată aceasta. Motivarea excepției direct în fața instanței de contencios constituțional echivalează cu sesizarea directă a Curții Constituționale, ceea ce depășește cadrul legal stabilit de Legea nr. 47/1992 (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 780 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 11 februarie 2016).

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 122 din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Filiala Sectorului 5 București a Partidului Mișcarea Populară prin președinte Diculescu Lucia Alexandra și Nițu Florinel Valentin, în Dosarul nr. 1/CA/2016 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a III-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 11 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 311

din 17 mai 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 319 alin. 2 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 319 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Gabriela Spătaru în Dosarul nr. 249/36/2015 al Curții de Apel Constanța — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.032D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent învederează Curții că autorul excepției a transmis la dosar o cerere de amânare a judecării în vederea angajării unui apărător, precizând că în urma proceselor cu partea adversă și-a pierdut locul de muncă, rămânând astfel fără nicio sursă de venit.

4. Având cuvântul asupra acestei cereri, reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen, apreciind că o astfel de solicitare nu este specifică procedurii în fața Curții Constituționale.

5. Deliberând, Curtea respinge cererea, apreciind că nu sunt întrunite cerințele prevăzute de art. 222 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de

neconstituționalitate, apreciind că își mențin valabilitatea cele statuate în jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 26 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 249/36/2015, **Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 319 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Gabriela Spătaru într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea acesteia arată că textul de lege criticat „condiționează accesul la o cale de atac de un termen, fiind vorba despre o normă dispozitivă, și nu imperativă”.

9. **Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând, în acest sens, cele reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** consideră că prevederile referitoare la termenele procedurale instituite prin textul de lege criticat reprezintă expresia aplicării dispozițiilor prevăzute la art. 126 alin. (2) și la art. 129 din Constituție. De asemenea, apreciază că își păstrează valabilitatea jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 319 din Codul de procedură civilă din 1865. Din motivarea excepției rezultă că autoarea acesteia critică, de fapt, doar prevederile art. 319 alin. 2 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865. Curtea observă, totodată, că, deși Codul de procedură civilă din 1865 a fost abrogat prin Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 15 iulie 2010, textul de lege criticat regăsindu-se, în prezent, în art. 503 alin. (2) pct. 3 din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, excepția de neconstituționalitate ridicată întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de Legea nr. 47/1992, având în vedere prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, potrivit căroră „*dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare*” și ținând cont de cele statuate de instanța de contencios constituțional prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căroră sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

15. Având în vedere cele mai sus arătate, obiect al excepției îl constituie prevederile art. 319 alin. 2 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865, care au următoarea redactare: „[...] *Împotriva hotărârilor irevocabile care nu se aduc la îndeplinire pe cale de executare silită, contestația poate fi introdusă în termen de 15 zile de la data când contestatorul a luat cunoștință de hotărâre, dar nu mai târziu de un an de la data când hotărârea a rămas irevocabilă.*”

16. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 21 — *Accesul liber la justiție* din Constituție.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, potrivit art. 317 din Codul de procedură civilă din 1865, contestația în anulare este o cale extraordinară de atac prin intermediul căreia pot fi atacate hotărârile irevocabile, pentru anumite motive expres prevăzute de textul amintit, dacă acestea nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului sau dacă instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond. Prin promovarea acestei căi de atac, instanța care a pronunțat hotărârea atacată este chemată să o anuleze și să procedeze la o nouă judecată.

18. Textul de lege criticat în cauza de față reglementează cu privire la momentul până la care aceasta poate fi introdusă, diferit după cum hotărârea contestată este sau nu susceptibilă de a fi pusă în executare, iar în cadrul primei categorii după cum este formulată înainte sau după începerea executării silite.

19. În jurisprudența sa, Curtea s-a mai pronunțat asupra prevederilor legale ce formează și obiectul prezentei excepții, dintr-o perspectivă similară, referitoare la impunerea unui anumit termen în interiorul căruia poate fi introdusă contestația în anulare, constatând că sunt constituționale prin raportare la dispozițiile din Legea fundamentală care consacră și garantează dreptul de acces liber la justiție. Astfel, prin Decizia nr. 184 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 388 din 5 iunie 2003, Decizia nr. 808 din 3 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 16 august 2010, și Decizia nr. 119 din 5 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 20 mai 2013, Curtea a statuat că în această materie, ca de altfel oriunde legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, nu s-a procedat în acest fel cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție, ci exclusiv pentru a instaura un climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21, prevenind astfel abuzurile și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți. De altfel, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

20. Așa fiind, termenele instituite prin textul de lege criticat au în vedere soluționarea procesului cu celeritate, în absența lor, contestația în anulare putând fi formulată oricând, fapt ce ar fi de natură a genera o stare de perpetuă incertitudine cât privește raporturile juridice stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, afectând astfel grav stabilitatea și securitatea care trebuie să le caracterizeze. De altfel, art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, precum și art. 129, care prevede că „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac. Prin urmare, termenele procedurale instituite de textul de lege criticat reprezintă expresia aplicării dispozițiilor constituționale invocate mai sus. Departate de a îngreui drepturi consacrate constituțional, reglementarea prevăzută de art. 319 alin. 2 din Codul de procedură civilă constituie o garanție a aplicării principiului prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind judecarea unei cauze în mod echitabil și într-un termen rezonabil, în scopul înlăturării oricăror abuzuri din partea părților, prin care s-ar tinde la tergiversarea nejustificată a soluționării unui proces.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să conducă la reconsiderarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriela Spătaru în Dosarul nr. 249/36/2015 al Curții de Apel Constanța — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 319 alin. 2 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 354

din 24 mai 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 alin. (2) și ale art. 101 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 alin. (2) și ale art. 101 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Claudiu Tănăsescu, candidat propus de Partidul Național Democrat și, respectiv, Partidul Național Democrat — Organizația Sectorului 1 București, în Dosarul nr. 19.401/299/2016 al Judecătoria Sectorului 1 București și care constituie obiectul Dosarului nr. 696D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că dezbaterile inițiale au avut loc în ședința publică din 19 mai 2016, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, constatând că nu este întrunită majoritatea prevăzută la art. 6 teza a doua și art. 51

alin. (1) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispus redeschiderea dezbaterilor și repunerea pe rol a cauzei pentru data de 24 mai 2016.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Acesta arată că, față de jurisprudența în materie a Curții, respectiv Decizia nr. 289 din 11 iunie 2016, în prezenta cauză nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica soluția pronunțată cu acel prilej, astfel că, pentru identitate de rațiune, solicită menținerea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 30 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 19.401/299/2016, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (2) și ale art. 101 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali**, excepție ridicată de Claudiu Tănăsescu, candidat al Partidului Național Democrat, și de Partidul Național Democrat — Organizația Sectorului 1 București într-o cauză având ca obiect soluționarea a două contestații (cereri conexe) formulate în contradictoriu cu Biroul Electoral de Circumscripție nr. 1 Sector 1 București împotriva unor hotărâri prin care a fost respinsă înregistrarea candidaturii la funcția de primar al Sectorului 1 București și,

respectiv, a listei de candidați la funcția de consilieri la Consiliul Local al Sectorului 1 București.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii excepției susțin că, prin cerințele prevăzute, dispozițiile art. 49 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 îngrădesc exercițiul dreptului de a fi ales, având în vedere că din cuprinsul art. 37 din Constituție lipsește vreo trimitere la o reglementare prin lege a acestui drept, ceea ce denotă voința Adunării Constituante de a conferi cetățenilor acces liber la funcțiile publice electivă. Se mai susține că textul de lege criticat creează o stare de discriminare între partidele care au deja o bază de date cu caracter personal și partidele noi, care nu dispun de aceleași date pentru întocmirea listelor de susținători. De asemenea, acesta afectează și dreptul la viață intimă, familială și privată cel puțin sub aspectul utilizării datelor cu caracter personal, precum și prevederile constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

7. În opinia autorilor excepției, dispozițiile art. 101 alin. (2) din Legea nr. 115/2015, referitoare la alegerea primarului într-un singur tur, sunt contrare prevederilor art. 2 din Constituție, deoarece există probabilitatea ca primarul ales să nu fie reprezentativ pentru majoritatea membrilor comunității; or, democrația înseamnă decizia majorității, iar nu a unei minorități. Prin sintagma „organele sale reprezentative”, cuprinsă în textul fundamental invocat, legiuitorul constituant a urmărit să consacre caracterul reprezentativ al autorităților prin care se exercită suveranitatea națională. Se încalcă astfel prevederile constituționale potrivit cărora România este stat de drept și democratic, cele referitoare la suveranitate, dreptul de a alege și dreptul de a fi ales. Cetățeanul cu drept de vot nu este încurajat să voteze persoana în care are încredere, întrucât, știind că într-un singur tur de scrutin candidatul preferat nu are șanse, va vota un candidat prezumat cu șanse mai mari, chiar dacă acel candidat preferat ar avea șanse într-un scrutin cu două tururi.

8. Judecătoria Sectorului 1 București opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în considerarea faptului că cerința reglementată de art. 49 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 este una necesară, rezonabilă și legitimă pentru exercitarea dreptului de a fi ales, reprezentând, în același timp, o garanție a exercitării acestui drept, prin descurajarea eventualelor candidaturi abuzive, de natură să împiedice buna desfășurare și finalizare a procesului electoral.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În ceea ce privește dispozițiile art. 49 alin. (2) din Legea nr. 115/2015, criticate prin raportare la prevederile art. 16, art. 37 și ale art. 53 din Constituție, se arată, în esență, că instituirea obligativității unui anumit prag de susținători nu încalcă principiul constituțional al egalității în fața legii și a autorităților publice, având în vedere că, prin activitatea lor, partidele politice promovează valorile și interesele naționale. Din perspectiva pretinsei încălcări a art. 26 din Constituție, se susține că înscrierea semnăturii pe lista de susținere are o dublă semnificație: confirmarea voinței de a susține un candidat la funcția de primar sau o listă de candidați pentru consiliul local și pentru consiliul județean, pe de o parte, și acceptarea înscrierii pe listă a datelor personale, pe de altă parte. Totodată, modalitatea concretă în care persoana desemnată de formațiunea politică participantă la alegeri să întocmească listele

cu susținători înțelege să își îndeplinească această sarcină nu poate reprezenta o problemă de neconstituționalitate, în sine, a dispozițiilor art. 49 alin. (2) din Legea nr. 115/2015. În sensul acelorași argumente este indicată Decizia Curții Constituționale nr. 75 din 26 februarie 2015.

11. Cât privește dispozițiile art. 101 alin. (2) din Legea nr. 115/2015, Guvernul face referire la jurisprudența Curții Constituționale prin care au fost statuate unele aspecte cu privire la principiul suveranității naționale, principiul reprezentativității, modalitatea de reglementare a sistemului electoral, precum și alegerea organelor reprezentative după un anumit tip de scrutin (Decizia nr. 61 din 14 ianuarie 2010 și Decizia nr. 419 din 26 martie 2009). Amintind și Decizia nr. 246 din 4 mai 2016*, încă nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2) și ale art. 101 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/2015, Guvernul apreciază, în final, că textele legale criticate sunt constituționale, în raport cu prevederile art. 1 alin. (3), art. 2, 16, 26, 36, 37 și 53 din Legea fundamentală.

12. Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 49 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 instituie un prag de reprezentativitate rezonabil de minimum 1%, ușor de atins în practică și care nu este de natură să lipsească de conținut dreptul de vot și de a fi ales. În legătură cu drepturile electorale fundamentale, respectiv dreptul de vot și dreptul de a fi ales, se susține, așa cum a reținut și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.013 din 27 noiembrie 2012 și Decizia nr. 503 din 20 aprilie 2010, că legiuitorul are competența exclusivă ca, subordonându-se principiilor statuate în art. 16 alin. (3), art. 37 și art. 40 din Constituție, să stabilească modalitățile și condițiile de funcționare a sistemului electoral. Așadar, atât în accepțiunea Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 226 din 3 iulie 2001), cât și a Curții Europene a Drepturilor Omului [hotărârile din 2 martie 1987 și 22 mai 2012, pronunțate în cauzele *Mathieu-Mohin and Clerfayt împotriva Belgiei*, paragraful 52, și, respectiv, *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 3), paragrafele 83 și 84], dreptul de a fi ales implică posibilitatea existenței unor condiționări în exercițiul acestuia, iar statele au o marjă largă de apreciere a sistemului electoral și a condițiilor sale de aplicare. Totodată, potrivit Recomandărilor Comisiei de la Veneția, cuprinse în Codul bunelor practici în materie electorală — Linii directoare și raport explicativ, adoptat de Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept în cadrul celei de-a 52-a sesiuni plenare (Veneția, 18—19 octombrie 2002), „obligăția de a colecta un anumit număr de semnături pentru propunerea unei candidaturi este, în principiu, compatibilă cu sufragiul universal”. Cât privește pretinsa încălcare a dreptului la viață intimă, familială și privată, protejat de art. 26 din Constituție, se menționează că depunerea listelor cu semnăturile de susținere a unui candidat este necesară strict pentru verificarea îndeplinirii, de către Biroul Electoral Central, a condițiilor legale referitoare la înregistrarea candidaturilor, fără a se putea susține în mod rezonabil că respectivele date ar putea fi utilizate și în alte scopuri sau că nu vor fi stocate cu respectarea legislației în materie. În sfârșit, în considerarea celor susținute, se arată că dispozițiile de lege criticate nu consacră un caz de restrângere a exercițiului dreptului de a fi ales, deci nu se poate pune în discuție nici încălcarea art. 53 din Constituție.

13. Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

*) Decizia nr. 246 din 4 mai 2016 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 14 iunie 2016.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 49 alin. (2) și art. 101 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din data de 20 mai 2015. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 49 alin. (2): „(2) Pentru fiecare candidat la funcția de primar și listă de candidați pentru consiliul local și pentru consiliul județean, partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale și organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale trebuie să prezinte o listă de susținători, care trebuie să cuprindă minimum 1% din numărul total al alegătorilor înscrși în Registrul electoral și în listele electorale complementare din circumscripția pentru care candidează, dar nu mai puțin de 100 în cazul comunelor, de 500 în cazul localităților urbane de rangul II și III și de 1.000 în cazul județelor, municipiului București, sectoarelor municipiului București și localităților urbane de rangul I.”;

— Art. 101 alin. (2): „(2) Este declarat ales primar candidatul care a întrunit cel mai mare număr de voturi valabil exprimate.”

16. În susținerea excepției sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la principiul democrației, art. 2 — *Suveranitatea*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 26 — *Viața intimă, familială și privată*, art. 36 — *Dreptul de vot*, art. 37 — *Dreptul de a fi ales și ale ale*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

17. Examinând, în prealabil, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (2) din Legea nr. 115/2015, Curtea Constituțională constată că aceasta este inadmisibilă.

18. Astfel, excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cauză având ca obiect soluționarea unor contestații formulate împotriva unor hotărâri prin care Biroul Electoral al Sectorului 1 București a respins înregistrarea candidaturii la funcția de primar al Sectorului 1 București, și, respectiv, a listei de candidați la funcția de consilieri la Consiliul Local al Sectorului 1 București, cu motivarea că nu sunt întrunite condițiile art. 49 alin. (2) din Legea nr. 115/2015. Curtea observă, așadar, că litigiul dedus judecătii vizează etapa procesului electoral corespunzătoare depunerii candidaturilor, care cunoaște o reglementare expresă prin dispozițiile art. 54 din Legea nr. 115/2015. Or, prevederile art. 101 alin. (2) din aceeași lege exprimă opțiunea legiuitorului cu privire la modalitatea de desemnare a câștigătorului alegerilor pentru funcția de primar, și anume candidatul care a întrunit cel mai mare număr de voturi valabil exprimate. Aceste prevederi sunt aplicabile, prin urmare, în altă etapă a procesului electoral, respectiv cea a desfășurării alegerilor, etapă a cărei existență este condiționată de îndeplinirea condițiilor și parcurgerea, în consecință, a etapelor premergătoare, inclusiv depunerea/acceptarea candidaturilor, fiindu-i aplicabile, în mod corespunzător, alte dispoziții legale în privința procedurii de formulare și soluționare a contestațiilor.

19. În raport cu situația descrisă, Curtea constată că sunt incidente prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”. Pe cale jurisprudențială, Curtea a stabilit două criterii/condiții pentru stabilirea/existența legăturii excepției de neconstituționalitate cu soluționarea cauzei, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, condiții care trebuie întrunite cumulativ: aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecătii și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014). Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat în primul rând interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (a se vedea, de exemplu, și Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014).

20. Dispozițiile art. 101 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 nu sunt nici aplicabile în cauza dedusă judecătii (contestație împotriva hotărârii biroului electoral de circumscripție de respingere a unor candidaturi) și nici necesare pentru restabilirea stării de legalitate în această cauză (eventuala înregistrare a candidaturilor). Astfel fiind, textul de lege criticat nu are legătură cu cauza, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 246 din 4 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 14 iunie 2016).

21. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (2) din Legea nr. 115/2015, Curtea Constituțională constată că acestea au constituit recent obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin raportare la critici de neconstituționalitate asemănătoare. Criticile formulate vizează, în esență, să demonstreze caracterul nejustificat și excesiv al instituirii obligației de a prezenta liste de susținători pentru candidaturile la alegerile locale depuse de partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale și organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale, acest caracter fiind cu atât mai evident în contextul pronunțării Deciziei nr. 75 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 21 aprilie 2015, prin care Curtea Constituțională a constatat că obligația prevăzută de art. 19 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, referitoare la depunerea unei liste cu 25.000 de semnături ale membrilor fondatori necesară la înregistrarea unui partid politic, este neconstituțională.

22. Astfel, prin deciziile nr. 286*, nr. 289 și nr. 290 din 11 mai 2016, încă nepublicate la data pronunțării acestei decizii, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (2) din Legea nr. 115/2015, constatând, în esență, că acestea nu contravin principiilor statului de drept, al suveranității și al egalității, dreptului la viață intimă, familială și privată și nici dreptului de vot și de a fi ales, invocate și în prezenta cauză.

*) Decizia nr. 286 din 11 mai 2016 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 16 iunie 2016.

23. Cât privește invocarea principiului suveranității, Curtea a reiterat jurisprudența sa în materie, prin care a arătat că art. 2 din Constituție exprimă voința constituantului român, potrivit căreia, în cadrul democrației reprezentative, suveranitatea națională aparține poporului român, însă aceasta nu poate fi exercitată într-un mod direct, nemijlocit, la nivel individual, ci numai indirect, mijlocit, prin procedeu de alegere a organelor reprezentative. Modalitatea de constituire a acestora din urmă reprezintă expresia suveranității naționale, manifestată prin exprimarea voinței cetățenilor în cadrul alegerilor libere, periodice și corecte, precum și prin referendum (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 419 din 26 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 28 aprilie 2009 sau Decizia nr. 61 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 76 din 3 februarie 2010).

24. Potrivit art. 73 alin. (3) lit. a) din Constituție, sistemul electoral se reglementează prin lege organică, inclusiv modalitățile concrete de exercitare a dreptului de vot și a dreptului de a fi ales, cu respectarea condițiilor impuse de Legea fundamentală. Condițiile de fond și de formă pe care o persoană trebuie să le îndeplinească pentru exercitarea dreptului de a fi ales sunt prevăzute, la nivel constituțional, de art. 16 alin. (3), art. 37 și art. 40, precum și, la nivelul legislației infraconstituționale, de normele cuprinse în legile electorale, care se subordonează condițiilor generale constituționale și le dezvoltă, totodată, după criteriul funcției publice electiv pentru care sunt organizate respectivele alegeri (a se vedea Decizia nr. 61 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 76 din 3 februarie 2010). În acest context, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 286 din 11 mai 2016, precizată, că dispozițiile art. 49 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 consacră o condiție de exercitare a dreptului constituțional de a fi ales, în privința alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale — consilii locale, consilii județene și primari.

25. Pornind de la această constatare, Curtea a examinat actele juridice internaționale în materia drepturilor omului, jurisprudența incidentă a Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și Recomandările Comisiei Europene pentru Democrație prin Drept (Comisia de la Veneția), observând că dreptul de a alege și de a fi ales nu pot avea caracter absolut, statele membre ale Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale dispunând de o marjă largă de apreciere în alegerea sistemului electoral propriu și a condițiilor de aplicare a acestuia, fără însă a limita drepturile în discuție atât de mult încât să afecteze esența acestora și să le golească de conținut.

26. Cu privire la rațiunea instituirii pragului de reprezentativitate, Curtea a reținut, în jurisprudența sa în materie, că indiferent că este vorba de alegeri locale, parlamentare, prezidențiale sau europarlamentare, sistemul electoral național prevede, în esență, aceeași condiție: depunerea unei liste cu semnături de adeziune. Acest criteriu de preselectare a candidaților este unul obiectiv și rezonabil, aplicabil în condiții de egalitate de tratament fiecăreia dintre cele două categorii de participanți la alegeri: candidații independenți, pe de o parte, și cei propuși pe lista unui partid politic, pe de altă parte. Instituirea condiției legale privind depunerea listei cu semnături reprezintă o modalitate prin care candidatul la o funcție sau demnitate publică își dovedește potențialul de reprezentativitate și arată, în același timp, preocuparea legiuitorului de a preveni exercitarea abuzivă a dreptului de a fi ales, pe de o parte, dar și de a asigura, pe de altă parte, accesul efectiv la exercițiul acestui drept persoanelor eligibile [...] care într-adevăr beneficiază de credibilitatea și susținerea electoratului, astfel încât să existe șanse reale de reprezentare a acestuia. (A se vedea Decizia nr. 782 din 12 mai 2009,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 15 iunie 2009.)

27. În ce privește invocarea Deciziei nr. 75 din 26 februarie 2015 pentru a susține caracterul excesiv al condiției prevăzute de art. 49 alin. (2) din Legea nr. 115/2015, Curtea, efectuând testul de proporționalitate asupra textului de lege criticat, a subliniat, prin Decizia nr. 286 din 11 mai 2016, că în cauză situațiile premisă comparate sunt diferite și că nu poate fi aplicat, *mutatis mutandis*, același raționament ce a condus la pronunțarea Deciziei nr. 75 din 26 februarie 2015. S-a arătat că, dimpotrivă, această decizie susține, de principiu, constituționalitatea soluției legislative criticate în prezenta cauză, iar nu încălcarea prevederilor constituționale invocate. Aceasta deoarece înseși exigențele pe care legislația electorală în ansamblu le-a instituit în privința exercitării drepturilor electorale au fost apreciate de Curte ca justificând eliminarea condiției excesive de asigurare a reprezentativității partidelor politice încă de la înființarea acestora. Referindu-se la „instrumente legale adecvate”, menite să limiteze riscul fragmentării excesive a reprezentării parlamentare sau al supraîncărcării bugetului de stat cu cheltuieli destinate finanțării partidelor politice și a campaniilor electorale, Curtea a avut în vedere tocmai limitările inerente reglementării unor drepturi fundamentale, pentru evitarea exercitării abuzive a acestora. Reprezentativitatea candidaturilor la funcțiile electiv — așadar și condiția instituită de art. 49 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 — se înscrie, de principiu, între „instrumentele legale adecvate” menționate. Aceasta întrucât desemnarea de candidați în alegeri constituie una dintre condițiile de existență a partidelor politice, potrivit art. 45 coroborat cu art. 46 alin. (1) lit. b) din Legea partidelor politice nr. 14/2003. Așadar, indiferent de numărul de membri fondatori, prin instituirea unor condiții de reprezentativitate prin legislația electorală în privința candidaților partidelor se evită o fragmentare politică excesivă; practic, partidele care nu au forța politică de a desemna candidați în alegeri intră sub incidența cauzei de dizolvare menționate.

28. Curtea a mai observat că textul legal criticat a fost adoptat chiar ulterior Deciziei nr. 75 din 26 februarie 2015, în cadrul unui demers general realizat, în cursul anului 2015, de adaptare legislativă în considerarea alegerilor locale și parlamentare din anul 2016, inclusiv de corelare a reglementărilor în materie.

29. În plus, Curtea a mai reținut, cu același prilej, că prezentarea unui număr de semnături de susținere de cel puțin 1% din numărul alegătorilor din respectiva circumscripție, ca și condiție necesară la înregistrarea candidaților, corespunde exigențelor cuprinse în Codul bunelor practici în materie electorală — Linii directoare și raport explicativ adoptate de Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept în cadrul celei de-a 52-a Sesiuni Plenare și concretizează, totodată, libertatea/marja de apreciere a statului de a reglementa, cu anumite limitări, în materie electorală, la fel cum este și condiția subsidiară referitoare la numărul minim de susținători (nu mai puțin de 100 în cazul comunelor, de 500 în cazul localităților urbane de rangul II și III și de 1.000 în cazul județelor, municipiului București, sectoarelor municipiului București și localităților urbane de rangul I), toate aceste condiționări urmărind să asigure o minimă reprezentativitate a candidaților la funcțiile electiv reprezentative. Această condiție nu are un caracter excesiv, în sensul de a goli de conținut dreptul de a fi ales, ci este menită să evite conferirea unui caracter derizoriu listelor de susținători.

30. Curtea Constituțională nu a putut reține nici critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16 din Constituție, potrivit căreia textul de lege criticat creează o stare de discriminare între partidele politice care au deja o bază de date cu caracter personal și partidele noi, care nu dispun de

aceleași date pentru întocmirea listelor de susținători. Aceasta deoarece condiția prezentării listei de susținători vizează orice formațiune politică, indiferent de regimul juridic aplicabil la data constituirii și înregistrării sale, respectiv în condițiile Legii partidelor politice nr. 14/2003 sau ulterior modificării acesteia prin Legea nr. 114/2015 privind modificarea și completarea Legii partidelor politice nr. 14/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 20 mai 2015, cu referire la eliminarea condiției de reprezentativitate necesară la înregistrarea unui partid politic, constând în prezentarea unei liste cu 25.000 de semnături ale membrilor fondatori. Diferențele de susținere în sine, concretizate, în cazul unora dintre partidele politice, în existența acelei baze de date cu caracter personal menționate de autorii excepției, țin de natura/substanța competiției politice, reflectând implicit libertatea de voință a electoratului, esențială într-un stat democratic, aceste susțineri neputând avea natura unor reale critici de neconstituționalitate. În cursa electorală, legea recunoaște și respectă egalitatea de șanse a oricărui competitor electoral, aceleași condiții de înscriere a candidaturii la una dintre funcțiile publice eligibile fiind prevăzute pentru fiecare dintre aceștia, inclusiv pentru candidații independenți.

31. Referitor la pretinsa încălcare a art. 53 din Constituție, privind restrângerea exercitiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a reținut că impunerea prin lege a îndeplinirii anumitor condiții pentru exercitarea unui drept constituțional nu constituie o încălcare sau o restrângere a acestuia, ci reflectarea în plan legal a condițiilor prevăzute de Constituție pentru realizarea acestui drept, fără a se putea susține încălcarea dispozițiilor art. 53 din Constituție (în același sens, Decizia nr. 765 din 18 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 3 februarie 2015, paragraful 17).

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi în privința excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 și cu majoritate de voturi în privința excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (2) din aceeași lege,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Claudiu Tănăsescu, candidat propus de Partidul Național Democrat și, respectiv, Partidul Național Democrat — Organizația Sectorului 1 București, în Dosarul nr. 19.401/299/2016 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

II. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești și constată că prevederile art. 49 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 1 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 24 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului de importanță comunitară ROSCI0101 Larion și al ariei naturale protejate de interes național 2.222 Crovul de la Larion

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 109.390/AC din 1 aprilie 2016 al Direcției biodiversitate,

ținând cont de adresele Agenției pentru Protecția Mediului Bistrița-Năsăud nr. 9.650 din 31 august 2015 și nr. 2.882 din 10 martie 2016, Decizia de încadrare nr. 346 din 10 august 2015, emisă de Agenția pentru Protecția Mediului Bistrița-Năsăud, Avizul Ministerului Culturii nr. 183 din 14 ianuarie 2016, Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 22.683 din 2 martie 2016, adresele Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 83.160/163.191/330.137 din 30 decembrie 2015 și nr. 88.526/109.250/321.049 din 15 martie 2016, Adresa Direcției generale păduri nr. 27.857/ES din 17 martie 2016,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al sitului de importanță comunitară ROSCI0101 Larion și al ariei naturale protejate de interes național 2.222 Crovul de la Larion, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul sitului de importanță comunitară ROSCI0101 Larion și al ariei naturale protejate de interes național 2.222 Crovul de la Larion, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă anexa nr. 3 la Ordinul ministrului mediului și schimbărilor climatice nr. 338/2013 privind aprobarea unor regulamente pentru situri de importanță comunitară și/sau arii naturale protejate de interes național, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 26 martie 2013.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Viorel Traian Lascu,
secretar de stat

București, 25 aprilie 2016.
Nr. 797.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE**privind sancționarea cu amendă și interzicerea dreptului de a ocupa funcții care necesită aprobarea Autorității de Supraveghere Financiară a domnului Vezzi Adriano — persoană semnificativă/președinte al Consiliului de supraveghere la Societatea „Forte Asigurări Reasigurări” — S.A.**

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, București, cod de înregistrare fiscală 31588130, reprezentată legal prin domnul Mișu Negrițoiu, în calitate de președinte, în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și art. 6 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, cu modificările și completările ulterioare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, adoptată în ședința din data de 28 iunie 2016, în cadrul căreia au fost analizate rezultatele controlului inopinat efectuat la Societatea „Forte Asigurări Reasigurări” — S.A., cu sediul social în București, bd. Lascăr Catargiu nr. 48, sectorul 1, J40/1814/11.03.1996, cod unic de înregistrare 8209593, înmatriculată în Registrul asiguratorilor cu RA-014/10.04.2003,

s-au constatat următoarele:

Domnul Vezzi Adriano, în exercitarea mandatului de președinte al Consiliului de supraveghere al Societății „Forte Asigurări Reasigurări” — S.A., a dispus efectuarea de operațiuni comerciale care afectează patrimonial societatea și favorizează persoane aflate în relații speciale cu aceasta.

Prin adoptarea Deciziei Consiliului de supraveghere al Societății „Forte Asigurări Reasigurări” — S.A. nr. 30 din 14 februarie 2016, semnată de domnul Vezzi Adriano, în calitate de președinte, și de doamna Pașca Ruxandra-Teodora, în calitate de membru, a fost favorizată efectuarea de plăți în contul unui contract încheiat cu persoane aflate în relații speciale cu societatea și care sunt expuse conflictului de interese, respectiv un contract de consultanță încheiat cu o societate al cărei acționar și administrator este membru al Consiliului de supraveghere al Societății „Forte Asigurări Reasigurări” — S.A.

Favorizarea efectuării de plăți către o societate în care unul dintre membrii Consiliului de supraveghere al Societății „Forte Asigurări Reasigurări” — S.A. avea interes personal direct, anterior achitării obligațiilor de plată scadente aferente contractelor de asigurare și reasigurare ale societății, generează îndoieli rezonabile referitoare la capacitatea și probitatea morală a domnului Vezzi Adriano de a-și exercita atribuțiile corespunzătoare funcției pentru a asigura administrarea corectă și prudentă a societății, nerespectându-se astfel prevederile art. 27 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, coroborate cu prevederile art. 5 lit. b) și c), art. 7 alin. (2) lit. d) și alin. (3) lit. e) și art. 8 lit. a) și d) ale Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 14/2015 privind evaluarea și aprobarea membrilor structurii de conducere și a persoanelor care dețin funcții-cheie în cadrul entităților reglementate de Autoritatea de Supraveghere Financiară, faptă ce constituie contravenție potrivit art. 163 alin. (1) lit. c) și r) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare.

Responsabil pentru deficiențele sus-menționate constatate în activitatea asiguratorului în perioada supusă verificării este domnul Vezzi Adriano — persoană semnificativă/președinte al Consiliului de supraveghere la Societatea „Forte Asigurări Reasigurări” — S.A.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea decizie:

Art. 1. — (1) În conformitate cu prevederile art. 163 alin. (4) lit. b) și alin. (5) lit. b) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare se sancționează cu amendă în cuantum de 10.000 lei și cu interzicerea dreptului de a ocupa funcții care necesită aprobarea Autorității de Supraveghere Financiară pentru o perioadă de 5 ani de la comunicarea deciziei de sancționare domnul Vezzi Adriano — persoană semnificativă/președinte al Consiliului de supraveghere la Societatea „Forte Asigurări Reasigurări” — S.A., născut la data de 8 august 1952, cu domiciliul în Roma, Via Ferdiando Innocenti 24, Italia, CI seria AO nr. 5828308, eliberată de autoritățile italiene la data de 9 octombrie 2007.

(2) Amenda se face venit la bugetul de stat în cotă de 50%, iar diferența de 50% se face venit la bugetul Autorității de Supraveghere Financiară și se achită în termen de 15 zile de la primirea deciziei, în contul nr. RO74TREZ70020F350102XXXX, deschis la Activitatea de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București.

(3) Dovada de plată a amenzii va fi prezentată Autorității de Supraveghere Financiară, imediat după achitare.

Art. 2. — (1) Împotriva prezentei decizii domnul Vezzi Adriano — persoană semnificativă/președinte al Consiliului de supraveghere la Societatea „Forte Asigurări Reasigurări” — S.A. poate formula contestație la Curtea de Apel București, Secția contencios administrativ și fiscal, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei.

(2) Contestația adresată Curții de Apel București nu suspendă, pe timpul soluționării acesteia, executarea măsurii sancționatoare, în conformitate cu prevederile art. 165 alin. (2) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 163 alin. (14) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 7 iulie 2016.
Nr. 1.357.

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECTIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 3.593
din 13 noiembrie 2015

Dosar nr. 515/64/2012*

Eugenia Marin — președinte, judecător
Liliana Vișan — judecător
Dana Iarina Vartires — judecător
Cristina Olteanu — magistrat-asistent

În conformitate cu dispozițiile art. 150 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte închide dezbaterile și reține cauza spre soluționare.

ÎNALTA CURTE,

asupra recursului de față,
din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

S-a luat în examinare recursul declarat de reclamanta S.C. „Turism Covasna” — S.A. împotriva Sentinței civile nr. 24/F din 26 februarie 2015 a Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă recurenta-reclamantă S.C. „Turism Covasna” — S.A., prin avocat Prescure Titus, și intimatul-pârât Ministerul Finanțelor, prin consilier juridic Scrobotă Oana.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul-asistent arătând că recursul este declarat și motivat în termen și este legal timbrat.

Cu titlu de chestiune prealabilă, avocatul recurente-reclamante precizează faptul că în mod greșit în cuprinsul cererii de recurs s-au indicat dispozițiile noului Cod de procedură civilă, arătând că își întemeiază cererea de recurs pe dispozițiile art. 304 pct. 6 și 8 din vechiul Cod de procedură civilă.

La interpelarea instanței, în sensul precizării dacă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a mai pronunțat cu privire la anularea Ordinului nr. 2.604/2011 al ministrului finanțelor publice și dacă s-a publicat soluția în Monitorul Oficial, reprezentantul intimei-pârâte arată că nu are cunoștință de acest aspect.

Nemaifiind alte cereri de formulat, Înalta Curte constată pricina în stare de judecată și acordă cuvântul părților prezente în raport cu recursul declarat.

Recurenta-reclamantă S.C. „Turism Covasna” — S.A., prin avocat, solicită admiterea recursului astfel cu a fost formulat și casarea sentinței atacate cu trimiterea cauzei spre rejudecare, eventual la o altă curte de apel, pentru motivele prezentate pe larg în cuprinsul cererii de recurs.

În esență precizează că art. 3 alin. 1 din Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.604 din 3 octombrie 2011 instituie o normă de interpretare a Ordonanței Guvernului nr. 30/2011.

Totodată, arată că temeiul de drept aplicabil în prezenta cauză este art. 69 din Legea nr. 24/2000 privind metodologia de tehnică legislativă, care prevede că intervențiile interpretative cu caracter normativ trebuie făcute prin acte normative cu aceeași forță juridică.

Arară că solicită cheltuieli de judecată, în quantum corespunzător dovezilor depuse la dosarul cauzei.

Intimatul-pârât Ministerul Finanțelor Publice, prin consilier juridic, solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței atacate ca temeinică și legală, precizând faptul că în prezenta cauză nu se impune casarea sentinței recurate, întrucât instanța de fond a pronunțat sentința recurată cu imparțialitatea necesară.

Critică susținerile recurente-reclamante, conform cărora prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.604 din 3 octombrie 2011 s-ar fi încălcat atât dispozițiile din Legea nr. 24/2000 privind metodologia de tehnică legislativă, cât și dispozițiile prevăzute de Codul fiscal și de Codul de procedură civilă.

Precizează faptul că în mod corect instanța de fond a reținut că dispozițiile art. 111 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 definesc noțiunea de obligații fiscale scadente, particularizând această definiție și prin raportare la art. 85 din Codul de procedură fiscală.

Prin acțiunea formulată, reclamanta S.C. „Turism Covasna” — S.A. a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Finanțelor Publice, ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună anularea art. 3 alin. 1 din Ordinul Ministerului Finanțelor Publice nr. 2.604/03.10.2011 privind aplicarea art. XI din Ordonanța Guvernului nr. 30/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

A susținut reclamanta, în esență, că art. 3 alin. (1) din ordinul contestat nu face altceva decât să adauge la lege, respectiv la Codul fiscal, dând o definiție noțiunii de obligații restante la data de 31 august 2011 contrară legii care reglementează problema exigibilității obligațiilor fiscale.

A arătat reclamanta că trebuie avute în vedere dispozițiile art. 111 alin. (1) și art. 119 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, definițiile cuprinse în articolul menționat la alin. (1) lit. a) și b) neputând explica de ce organul fiscal este îndreptățit să calculeze majorări de întârziere pentru neplata TVA stabilit suplimentar, dacă creanța bugetară respectivă nu era una restantă la data de 31 august 2011, pe de o parte, iar, pe de altă parte, nu are în vedere sensul consacrat al noțiunii de creanță certă, lichidă și exigibilă, chiar și în materie fiscală.

A mai arătat reclamanta că, dacă ar fi cunoscut anterior datei de 31 august 2011 necesitatea plății de TVA suplimentar, ar fi luat toate măsurile pentru calcularea, individualizarea în declarațiile fiscale și pentru plată în termenele impuse de lege, apreciind că împrejurarea dacă aceste obligații principale sunt individualizate sau nu n-ar trebui să prezinte vreo importanță ori relevanță juridică întrucât, din punct de vedere legal, sunt datorii fiscale restante, fiind aferente perioadei 1 ianuarie 2008—31 august 2011, caracteristică ce rezultă, fără echivoc, din actele depuse la dosar.

A mai solicitat a se constata nelegalitatea prevederilor art. 3 alin. (1) din Ordinul nr. 2.604/2011 și față de dispozițiile art. 4 alin. (3), art. 69 alin. (1) și art. 78 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

Prin Sentința civilă nr. 287/F din 19 decembrie 2012 a Curții de Apel Brașov, acțiunea reclamantei a fost respinsă ca inadmisibilă.

Împotriva sentinței sus-menționate a declarat recurs reclamanta S.C. „Turism Covasna” — S.A., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Prin Decizia civilă nr. 4.029 din 29 octombrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție acesta a fost admis, iar sentința atacată a fost desființată, cu trimiterea cauzei spre rejudecare, în baza art. 312 alin. 3 din vechiul Cod de procedură civilă.

Instanța de control judiciar a constatat că reclamanta a înțeles să uzeze de calea acțiunii directe, de anulare a ordinului menționat și nu de calea incidentală, a excepției de nelegalitate, astfel cum greșit a reținut instanța de fond.

Prin Sentința civilă nr. 24/F din 26 februarie 2015, Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, investită cu soluționarea cauzei în fond după casare, a

respins acțiunea în contencios administrativ formulată de către reclamanta S.C. „Turism Covasna” — S.A. în contradictoriu cu părâțul Ministerul Finanțelor Publice.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut în esență, în urma rejudecării și față de îndrumările instanței de control judiciar, că acțiunea reclamantei S.C. „Turism Covasna” — S.A. este nefondată.

S-a reținut în considerentele hotărârii recurate că obiectul cererii de chemare în judecată cu care a fost sesizată curtea este cel al „anulării” art. 3 alin. (1) din O.M.F. nr. 2.604/03.10.2011, reclamanta invocând prin acțiunea introductivă, pe de o parte, faptul că acest text legal este contrar legii care reglementează exigibilitatea obligațiilor fiscale, făcându-se în acest sens trimitere la art. 134 alin. (2) din Codul fiscal, iar, pe de altă parte, încălcarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative [art. 4 alin. (3)].

A reținut instanța de fond că, pentru ca o creanță să fie considerată restantă la o anumită dată, aceasta trebuie să fie certă, lichidă și individualizată într-un titlu de creanță și opozabil debitorului sau recunoscută de acesta.

A apreciat instanța că reclamanta a susținut în mod greșit că prevederile art. 3 alin. (1) din O.M.F. nr. 2.604/2011 interpretează „fără drept” prevederile art. XI alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2011 și „încalcă” dispozițiile art. 69 și pe cele ale art. 78 din Legea nr. 24/2000.

A subliniat instanța că din înscrisurile existente la dosar rezultă că aferent perioadei 1 ianuarie 2008—31 octombrie 2011 reclamanta nu a depus decont de T.V.A. și, astfel, obligațiile fiscale principale nefiind individualizate (evidențiate) prin declarații de plată de către reclamantă în condițiile art. 85 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, rezultă că aceasta nu a putut beneficia de facilitatea prevăzută de art. XI din Ordonanța Guvernului nr. 30/2011, așa încât în mod corect și în aplicarea art. 3 alin. (1) din O.M.F. 2.604/2011 organele fiscale au apreciat că aceste obligații nu erau restante la data aplicării Ordonanței Guvernului nr. 30/2011.

S-a mai reținut în considerentele sentinței recurate că ordinul atacat se limitează strict la cadrul actelor pe baza și în exercitarea cărora a fost emis și nu conține soluții contrare acestora, astfel încât susținerile reclamantei în sensul că art. 3 alin. (1) din O.M.F. sus-menționat încalcă prevederile art. 69 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 nu pot fi primite, în speță ipoteza prevăzută de acest text legal nefiind incidentă.

A apreciat instanța de fond că emitentul ordinului atacat a procedat potrivit art. 30 alin. (2), art. 31 și art. 77 și 78 din Legea nr. 24/2000, definirea noțiunilor de „obligații fiscale principale restante la 31 august 2011”, „dobânzi aferente obligațiilor principale” și „majorări de întârziere” realizându-se în concordanță cu Legea nr. 571/2003 și Ordonanța Guvernului nr. 92/2003.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta S.C. „Turism Covasna” — S.A., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea recursului declarat se arată că sentința recurată este neconformă cu dispozițiile legale invocate de reclamantă, pentru că aceasta conține motive contradictorii, fiind incident motivul prevăzut de art. 488 pct. 6 teza a doua din Codul de procedură civilă, și pentru că este rezultatul încălcării și chiar aplicării greșite a normelor de drept material, fiind incident și motivul prevăzut de art. 488 pct. 8 din Codul de procedură civilă.

Arată recurenta că, deși instanța de fond a reținut în mod corect obiectul solicitărilor reclamantei și care sunt prevederile legale (de forța legii, în sensul propriu al noțiunii) în raport cu care reclamanta a apreciat că dispozițiile ordinului atacat interpretează și completează fără drept acele prevederi, precum și împrejurarea că actele normative incidente nu definesc în mod concret noțiunea de „obligații fiscale restante”, aceeași instanță concluzionează, fără suport legal și logic, „că dacă legea nu stabilește în mod clar înțelesul obligației restante, dar prevede

scadența acestora, trebuie aplicat înțelesul uzual al termenului restant, astfel cum acesta este redat în Dicționarul explicativ al limbii române, potrivit căruia «restant» semnifică «rămas în urmă, neachitat în termenul legal, întârziat».

Recurenta apreciază că este în afara oricărei îndoieli faptul că o obligație a cărei scadență a expirat sau chiar este depășită devine o obligație restantă.

Subliniază recurenta că instanța de fond, în deplin acord cu dispozițiile legale citate, a reținut că acele obligații fiscale nu erau și nu puteau fi restante și, ca atare, nu este îndreptățită perceperea de penalități, dobânzi etc.

Arată recurenta că se impune a conchide că art. 3 alin. 1 din ordinul atacat, contrar prevederilor Codului fiscal și de procedură fiscală, prevederilor art. XI din Ordonanța Guvernului nr. 30/2011, precum și limitelor impuse de art. 69 alin. (1) și art. 78 din Legea nr. 24/2000, stabilește un alt înțeles noțiunii de „obligații fiscale restante”, fără să aibă un astfel de drept.

Se mai arată în motivele de recurs că instanța de rejudecare a aplicat în mod greșit legea pentru că a reținut că ordinul atacat se limitează la cadrul actelor pe baza și în exercitarea cărora a fost emis și când constată că acel ordin nu conține soluții contrare acestora și că prin intervenția normativă a ordinului în cauză nu se încalcă art. 69 alin. (1) din Legea nr. 24/2000.

Apreciază recurenta că, în realitate, dacă intervenția normativă cu caracter interpretativ s-ar fi realizat, spre exemplu, prin textul Ordonanței Guvernului nr. 30/2011, o astfel de intervenție ar fi fost pe deplin legitimă și operantă, or, în realitate, Ministerul Finanțelor Publice, prin conținutul textului alin. 1 al art. 3, și-a depășit puterea de reglementare, drept care acesta este ilegal și trebuie anulat.

Arată recurenta că încălcarea prevederilor legale pe care le are în vedere se referă la dispozițiile Legii nr. 24/2000, art. 69 alin. (1) și art. 78, precum și la prevederile Codului fiscal și de procedură fiscală și, nu în ultimul rând, la prevederile art. XI din Ordonanța Guvernului nr. 30/2011, care nu îndreptățesc Ministerul Finanțelor Publice să emită acte normative care să interpreteze ori să modifice, completeze dispoziții ale actelor normative de forță juridică superioară.

Solicită admiterea recursului, casarea în tot a sentinței recurate, trimiterea cauzei spre rejudecare unei alte curți de apel pentru a se putea asigura o judecată independentă, imparțială și conform cu normele de drept material și substanțial.

Examinând cauza și sentința atacată în raport cu actele și lucrările dosarului, cu criticile formulate de recurentă, precum și cu reglementările legale incidente, inclusiv cele ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, Înalta Curte constată că recursul este fondat și urmează a-l admite, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

După cum se constată, Ordinul nr. 2.604/2011 privind aplicarea prevederilor art. XI din Ordonanța Guvernului nr. 30/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale a fost emis pe baza și în executarea art. XI din Ordonanța Guvernului nr. 30/2011.

Dispozițiile art. XI din Ordonanța Guvernului nr. 30/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale prevăd că:

„(1) Pentru obligațiile fiscale restante la 31 august 2011, penalitățile de întârziere se anulează sau se reduc, astfel: a) penalitățile de întârziere se anulează dacă obligațiile principale și dobânzile aferente acestora se sting prin plată voluntară sau compensare până la 31 decembrie 2011; b) penalitățile de întârziere se reduc cu 50% dacă obligațiile principale și dobânzile aferente acestora se sting prin plată voluntară sau compensare până la 30 iunie 2012.

(2) Pentru dobânzile datorate până la data stingerii și stabilite prin decizii comunicate după această dată, condiția se consideră îndeplinită dacă dobânzile se sting până la termenul de plată prevăzut la art. 111 alin. (2) din Ordonanța Guvernului

nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În cazul prevăzut la alin. (1), se desființează, total sau parțial, chiar dacă împotriva acestora s-au exercitat ori nu căi de atac, actele administrative fiscale sau titlurile executorii prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii aferente creanțelor fiscale principale, stinse potrivit alin. (1).

(4) Prevederile alin. (1)—(3) se aplică în mod corespunzător și pentru o cotă de 50% din majorările de întârziere, reprezentând componenta de penalitate a acestora, aferente obligațiilor fiscale stinse prin plată sau compensare.”

Analizându-se dispozițiile legale menționate și citate anterior, se reține că pentru a se acorda facilitățile fiscale prevăzute în cuprinsul dispozițiilor art. XI alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 30/2011 se impune îndeplinirea următoarelor condiții: obligațiile fiscale să fie restante la 31 august 2011 și obligațiile fiscale principale și dobânzile aferente acestora să fie plătite voluntar sau prin compensare până la 31 decembrie 2011.

Conform art. 3 alin. (1) din Ordinul nr. 2.604/2011:

„(1) Prin obligații fiscale principale restante la data de 31 august 2011 se înțelege: a) obligații fiscale care sunt individualizate în declarațiile fiscale ale contribuabilului depuse până la data de 31 august 2011 și/sau decizii de impunere emise și comunicate contribuabilului până la această dată, pentru obligațiile fiscale administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală; b) obligații fiscale individualizate în înscrisuri care constituie titluri de creanță comunicate contribuabilului până la data de 31 august 2011, pentru obligațiile fiscale stabilite de direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice.”

După cum se constată, aceste dispoziții explicitează ce se înțelege prin „obligații de plată principale restante la data de 31 august 2011”, însă această individualizare prevăzută în cuprinsul articolului menționat nu poate conține soluții care să contravină

În consecință, față de considerentele expuse, Înalta Curte, în temeiul art. 312 alin. (1) teza I din Codul de procedură civilă și art. 20 din Legea nr. 554/2004, modificată și completată, va admite recursul, va modifica sentința recurată, va admite acțiunea reclamantei și va dispune anularea art. 3 alin. (1) din O.M.F.P. nr. 2.604/3.10.2011.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul declarat de reclamanta S.C. „Turism Covasna” — S.A. împotriva Sentinței civile nr. 24/F din 26 februarie 2015 a Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

Modifică sentința atacată, în sensul că admite acțiunea formulată de reclamanta S.C. „Turism Covasna” — S.A., și, în consecință, dispune anularea art. 3 alin. (1) din O.M.F.P. nr. 2.604/03.10.2011.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică astăzi, 13 noiembrie 2015.

Judecător,
E. Marin

Judecător,
L. Vișan

Judecător,
D.I. Vartires

Magistrat-asistent,
C. Olteanu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

